Ч. 250 Второк 4 (16) падолиста 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Спільні Делеґациї і становище нашої Монархії супротив заграниції.— Буджет военний. — Провізория і запомога для потерпівших від нещасть елементарних. — Дещо з опозициї. — Справа австро-угорско-турецкого конфлікту — Росия пригадуєсь Туреччині).

Завтра ві второк, в полудне зберуть ся у Відни на нараду спільні Делеґациї. Серед трудного внутрішного становища прийде ся їм радити, але за то суть знамениті відносини нашої Монархії супротив заграниції а Pest. Lloyd констатує, що наша Монархія вже давно не стояла так кріпко супротив заграниції, як тепер, а то завдяки союзам з сусідними державами і оглядній політиці міністра справ заграничних ґр. Голуховского. Важну зміну в заграничній політиці нашої Монархії зробили відносини до Росиї. Міністрови справ заграничних удало ся переконати Росию, що тридержавний союз зовсім невимірений проти Росиї, а Австро-Угорщино дала ділами пізнати, що не стремить до цілий, котрі би стояли на перешкоді дружним відносинам до Росиї. Так само удало ся міністрови справ заграничних удержати добрі відносини до Анґлії, а в справі всхідній був він перший, котрий заздалегідь звернув увагу на непокої на Креті, та наслідки, які з них можуть вийти; він також розпочав акцию, щоби зльокалізувати грецко-турецку війну. А все-ж таки — каже згадана ґазета — внутрішні непокої та борба всїх проти всїх вимагають як найбільше уваги, бо внутрішний розстрій в Монархії не може причинити ся до еї скріпленя. Прецї нїяка держава не схоче шукати союза там, де нема внутрішного ладу і годї, щоби наша Монархія держала ся на своїм становищи великої держави лиш в прихильности своїх сусїдів.

Военний буджет, як зачувати, хоч викаже дещо нового не переступить звичайної границї збільшеня, а то длятого, що справу управильненя платнї официрів і урядників войскових на тепер залишено, а за то вставлено позицию на підвисшене і управильнене премії службової для підофіцирів, котрих брак дає ся в армії дуже відчувати.

Дискусия над провізориєю угодовою в комисиї буджетовій незакінчила ся в суботу. Слїдуюче засїдане комисиї в сїй справі відбуде ся завтра ві второк і мабуть прийде до вибору референта, котрим, як кажуть, буде пос. Піньский.

На порядку дневнім повного засїданя палати послів, яке має ся відбути в середу, поставлено справоздане комисиї в справі запомог для потерпівших від нещасть елементарних.

Віденьскі ґазети констатують, що пос. Яросевич на послїднім засїданю палати послів голосував против правительства. Опозицийні польскі посли з партиї людової і стояловцї, котрі доси сидїли по сторонї лївицї, постановили в наслїдок послїдних подій в палатї перенести ся на правицю і в сїй справі ведуть ся тепер переговори.

Справа конфлїкту Австро-Угорщини з Туреччиною готова незадовго закінчити ся. В справі Брацдафоллї'го зажадав амбасадор австрийский бар. Калїс від Порти, щоби она усунула валїго і мутешерифа в Мерзинї, а крім того щоби австрийскій флязї віддано торжественно почесть. Султан обіцяв сповнити всї ті жаданя і бар. Калїс вдоволив ся тим.

З Константинополя доносять, що російский амбасадор звернув увагу Порти на то, що коли би она дістала від Грециї часть відшкодованя военного, а хотїла єго ужити на узброєне, то Росия мусїла би пригадати їй, що і їй належить ся ще від Туреччини мілїон триста фунтів яко останок відшкодованя за російско-турецку війну.

Підгірска спілка.

Від комітету „Підгірскої спілки“ в Станїславові дістали ми слїдуюче письмо з просьбою о поміщене:

Тепер між господарями не добре чувати. З кождим днем більша нужда. Богато ґрунту пішло в чужі руки. Що остало ся, то роздробилось і стогне під надмірним тягаром податків. До того земля якось не родить і елементарні нещастя находять раз по раз. А так хлїбороби о журбі встають, з журбою лягають і не один жиє гірше як у кого пес.

З другої сторони видко, що люди, котрі чим иншим займають ся, лїпше стоять і навіть весело собі живуть.

Отже, Панове Господарі, крайна пора подумати над тим, коли не хочете, аби ви або ваші дїти і внуки зійшли на чиїсь слуги, старати ся сягнути по що більше, як за чепиги і батіг.

До менших інтересів може братись кождий окремо. До більших треба творити спілки.

Одною з найбільше пекучих справ єсть: піднести вартість безрог і взяти в свої (хлїборобів) руки торговлю безрог.

Початок вже є зроблений. Русини хлїбо-

7)

За грошем.

(Новеля А. В. — З польского).

(Дальше).

Справдї нераз приходило ся дивуватись енерґії, притомности і силї тої дрібної женщини, та невичерпаній вигадливости в винахадженю средств ратунку. Начальник повіта і асесор, що мали надзір над державними землями, хоч були надзвичайно прихильні для вдови, то однако під напором висших властий, аби стягати належитости з Вільки, мусїли слухати приказів. З'їздить секвестрация на ґрунт, списують інвентарі, обставу, знаряди і земні плоди — здає ся, що панї Ева згублена. Секвестратор, що єсть немов би домівником панї, робить що може, видумує, зволїкає — але тут не порадить — треба заплатити. Зле — всьо рве ся, панї Модлишевска вичерпала всї средства, змарнїла, має червоні очи від плачу, бо продаж інвентаря може убити ціле еї господарство і загрозити кредитови у жидів. Нараз велить запрягати і їде. Нема еї день, два — тут вже лїцитация на зафантовані річи оголошена, злїтають ся жиди як круки до купна, Чарнусько тратить голову, паробки не хотять робити, аж тут третього дня рано, вертає панї Ева ледве жива з умученя і трудів, але має гроші — платить і буря втихомирена. Поїхала до якогось сьвященика о шість миль, о котрім сказали їй, що має гроші — представила ся сама, оповіла єму в яких обставинах находить ся і так якось уміла трафити до серця і пересьвідченя старого, що той зворушений еї мовою і сльозами, помимо того, що не знав еї і не знав, чи коли відбере — позичив кілька тисячів золотих на простий скрипт довжний.

Оповідаючи ті історий панї Модлишевскої не маю цїлком наміру обиджувати еї чім небудь — Боже борони. Противно я все шанував і шаную еї працю, бо дійстно була добра женщина і нїкому не робила кривди, пильнувала науки дїтий, виховувала їх дуже порядно, а що то всьо може колись зле скінчати ся, то була вина еї живої вдачі і то, що мусїла займати ся річами, які не відповідають женщинї.

І так на нещастє мала ще з тими дїтьми досить клопоту. Всї були слабовиті і дуже тупі. Найстарша дочка, Йосифа, що скінчила лише що три кляси у панї Драпацкої і ходила ще в коротких спідничках, визначувала ся такою розлїзлостию, непорадностию і недостачию жіночої принади, що мати заломлювана руки в розпуцї, що она має робити з такою дочкою. До того природа відмовила їй уроди, а обдарувала сварливостию і скупостию, чого панї Ева, сама майже надто щедра не могла в нїякий спосіб стерпіти. Другий з черги, Адамко, ученик пана Францишка, добрий хлопчина, услужний, вічливий, але слабого здоровля, мав таку забиту голову і такий брак всяких спосібностий, що сама мати, видячи ревну працю директора над ним, не могла мати претенсиї, що професори не хотїли єго пустити до висшої кляси.

В Пинчеві, найблизшім місточку від Вільки, де продавала свої продукти і де з каси купця Арона брала головно гроші, бувала дуже часто і часом по кілька днїв мешкала у господинї, що держала на станциї Адамка. Звідси пішла близша знакомість з паном Францишком, котрому все була щось винна за науку Адамка. Хтось їй сказав, а може й сама догадала ся, бо під тим взглядом мала незвичайний дар відгадуваня, що пан Францишок єсть капіталїстом. Для такої як панї Ева, що все була в грошевій потребі, не могла бути така вість на всякий случай рівнодушною, отже чи просто з інтересу, чи може задля чого иншого, чи вкінци з привички глядати собі сторонників, була для него незвичайно вічлива і кречна. Не приїде нїколи, щоби єму там щось не привезла з села в дарунку, то якусь бабу, то кілька хусток до носа, то вишивку, то слоїк конфітур, або якої материї на одїнє. На великдень того року запросила панї Ева нашого героя торжественно на сьвята до Вільки і так угостила, що пан Францишок, котрий ще нїколи не перебував в порядніїшім інтелїґентнім домі, був одушевлений принятєм. Тілько тїст, тілько вудженин, вина і инших ласощий, таке вигідне лїжко, веселі забави, множество гостий

роби завязали вже таку спілку в Станїславові під назвою: „Підгірска Спілка“. Єї цїль єсть: положити таму безсовістній спекуляциї дотеперішних посередників, зробити, аби господарі продавали безроги не через факторів але просто правдивим купцям, отже аби то, що посередники зарабляють, остало при господарях; дальше — дати можність, щоби вложений гріш до тої спілки приніс добру провізию, котра буде виплачуватись що року в осени, отже аби була керничка, звідки добре би було бодай на податок зачерпнути.

Така спілка є добра і кождий годівельник безрог особливо повинен до неї приступити. Впрочім, котрий господар до тої спілки не приступить, той буде колись дуже жалувати, бо та спілка буде принимати безроги „на добрі гроші“ лише від тих, що приступлять до неї з уділами. А вже спільником може кождий стати, бо уділ знижено на 10 зр. а і ті дозволено, хто дуже бідний, виплатити на рати.

Примічаємо, що спілка та зачне орудувати, коли назбирає ся тільки гроший, що можна би з ними той інтерес зачати.

Тепер дїлами тої спілки завідує комітет вибраний на економічнім вічу в Станїславові дня 6 серпня. Опісля всї спільники, котрі схотять, з'їдуть ся і виберуть собі заряд, який самі схотять.

Гроші надсилані складає ся яко депозити до „Руского Банку“ в Станїславові, де они поки що процентують ся.

Уділи посилати треба на адресу: М. Кушпір, начальник „Народної Торговлї“ в Станїславові.

Думаємо, що кождий господар зрозумів вагу тої спілки і кождий до неї зараз приступить.

Новинки.

Львів дня 15-го падолиста 1897.

— **Іменованя.** Краєва дирекция скарбу іменувала поборцями податковими в IX клясї ранґи: Стан. Копосевича, Меч. Глїбовицкого, Ант. Гилевича, Петра Пенишкевича, Людв. Островского, Франца Воляньского, Жигм. Ваха, Ів. Рудого, Франца Пшевозничка і Ів. Кача; дальше контрольорами податковими в X-ій клясї ранґи іменовала офіциялів податкових: Юліяна Савчиньского, Стан. Кукулку, Ів. Дубравского, Ів. Мушиньского, Меч. Гоствицкого, Йосифа Кремера, Теофана Бачиньского, Володисл. Гараска, Едв. Степкевича, Григ. Мицавку, Ів. Обушкевича, Якова Ментуса, Клим. Голиньского, Ів. Олпиньского, Здисл. Завадского, Андрея Гривнака, Володисл. Подковиньского, Йосифа Шнайдра, Конст. Стеткевича і Стефана Продзевича.

— **Є. Е. п. Президент вис. суду краєвого** у Львові, др. Тхоржницкий, виїздить нинї до Перемишля на візитацию тамошного суду.

— **Делєґатом міста Львова до краєвої Ради шкільної** вибрано на четверговім засїданю ради міста на ново радного і професора університету дра Теофіля Цєсельского 56 голосами на 73 відданих голосів.

— **Черновецка „Руска школа“** (буковиньске руске товариство педаґоґічне) буде мати загальні свої зборі дня 20-го падолиста в сали „Народного Дому“ в Чернівцях. Виділ у відозві до учителїв і учительок взиває їх явити ся численно, бо має ся радити над важними справами.

— **Торжественне відкритє зелїзничого шляху** Ходорів-Підвисоке відбуде ся дня 28-го с. м., а правильний рух поїздів розпічне ся дня 29-го падолиста с. р.

— **Складки на церков** в Махнові під Равою рускою позволило збирати ц. к. Намістництво. Церков має станути на місци погорівшого в селї храму Божого, а позволенє, дане місцевому комітетови церковному розтягає ся на цїлий край.

— **Львівска ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує отсей комунїкат: В пятницю в полудне на головнім двірци зелїзничім слюсар Білецкий, чистячи збірник ацетиліновий, ужив запаленої сьвічки (против заборони і інструкциї); то спровадило спаленє позісталих решток ґазу і в наслїдок того Білецкий і помагаючий єму в роботї слюсар Тарнавский потерпіли легке попаренє рук і лиця. Натиск воздуха, викликаний спаленєм ґазу, не зробив впрочім нїякої иншої шкоди кромі витовченя шиб в кількох вікнах.

— **Про нову льокальну зелїзницю** з Неполоківцїв до Вижницї на Буковинї пишуть, що вже цїлий шлях виложений шинами. Минувшої суботи, дня 6-го с. м. в полудне переїхала той шлях перший раз льокомотива з 10 возами для шутру. Машина буча прибрана вінцями і украшена хоругвами. Так само був прикрашений зелїзничий дворець в Вижници, де відбув ся опісля пир з тої нагоди.

— **Поправа материяльного биту підофіцирів.** В загальнім войсковім буджетї на 1898 рік котрий має предложити ся спільним делєгациям, установлено три кляси премій для підофіцирів, а то: I ша кляса для служачих перше трилїтє, II-га для тих, що добровільно остають ся в службі дальше трилїтє, а III-тя для остаючих в службі третє трилїтє. Кромі тих премій, платних в місячних ратах, підофіцири виступаючі з активної служби по шістьох, девятьох або дванацятьох лїтах дістануть відповідну суму титулом „відправи“ (Abfertigung). Також службове положенє підофіцирів має унормувати ся лучше, щоби витворити стан підофіцирів фаховий, а не переходний.

— **Недоспіла крадіж.** Минувшої суботи розпочала ся перед львівским трибуналом розправа о обманьство і крадіж в вломанем, якої хотїли доконати в львівскій аґенциї Товариства взаїмних обезпечень Кароль Ґумовский, ревідент банку позичкового, Генрик Вуйцїкевич, слухач ветеринариї і два їх спільники Петро Зиґмунт і Тадей Вуйцїкевич, оба плюсарі. Цїлий той плян крадежи уложив Кароль Ґумовский, а помагали єму оба плюсарі в той спосіб, що після воскових відтисків доробили ключі до кас товариства, котрі злодїйска спілка мала обкрасти. Кароля Ґумовского представляє акт обжалованя яко заводового картяря, котрий за газардову гру утратив перед кількома лїтами офіцирску ранґу. Гра в карти пожирала величезні суми, на котрі не вистарчала навіть значна пенсия Ґумовского. Щоби на всякий случай мати гроші, почав Ґумовский підробляти векслї, а коли і то жерело вичерпало ся, постановив в спілцї обікрасти аґенцию. Дня 25 січня с. р., коли урядники повиходили з бюр, Ґумовский і Вуйцїкевич закрали ся до покою, де стояла верґгаймовска каса і стали добувати ся до неї доробленим ключем. Однак ключ оказав ся злим і не лише, що не отворив дверий, але навіть не дав ся витягнути із замку. Се послужило до відшуканя злодїїв. Цїла справа була би затерла ся, бо недоспілі злодії сейчас поутїкали, та зрадила їх жінка одного із спільників, котра в анонїмнім листї до полициї вияснила цїлу справу. Цїлу шайку внедовзї арештовано. Розправа тревала кілька днїв і скінчила ся тим, що Ґумовского засуджено на чотири роки тяжкої вязницї, а всїх прочих увільнено від вини і кари.

і то самих достойників повіта, зробили на нїм незвичайне враженє. З природи був лакомий і хапчивий, отже як то кажуть, користав з того всього по самі уши і виніс звідтам трохи пересадне понятє о заможности і добробитї вдови, котра й справдї уміла свому домови надати такий вигляд. Впрочім єму подобало ся, що така велика і ще хороша пані, обходить ся з ним дуже сердечно, що часами поклепле єго по рамени, називаючи прекрасним паном Франком, котрий колись буде дївчатам завертати голови. Але пан Францішок мимо тої вічливости був в очах панї Модлишевскої лише неповоротним і маломовним студентом, червоніючим ся по кілька минут як бурак, за що відтак трохи що сам себе не бив зі злости. Тож легко представити собі єго клопіт і зачудованє, коли на кілька тижнїв перед вакациями, панї Модлишевска, приїхавши як звичайно відвідати сина, зараз на вступі витаючи ся з Франком сказала, що має до него важний а важний інтерес...

— Що то може бути? — думав проходжуючи ся понад Нїдою і приглядаючись гражучим ся на сонци рибкам. — Чого она хоче від мене? — А там в глубинї серця, чи в мозку зачинало родити ся якесь дивне чувство, щось, що крім румянця на лици вводило в єго гадки цїлковитий заколот. І чорні очи вдови, і ямки на лици і знаменита кава зі сметанкою і маленька ніжка в прунелевім черевичку і великий шпихлїр, в котрім було кілька засіків пшеницї і слої смажених вишень і горівка з плаваючим в нїй золотом, а вкінци червоний, великий ніс дочки панї Модлишевскої, що все споглядала на него боком — всьо то мішало ся і обертало ся в єго голові без ладу і складу.

Ходив, роздумував і брав ся за кишеню студентского мундура, в котрій було вісїмсот золотих польских в новеньких паперах по сто золотих. А за тими паперками, десь здалека в місточку, немов за прозрачною заслоною стояло на горі в огородї попівство вибілене, чистеньке, з цьвітами у вікнах, а над вікном висїли канарки в мосяжній клїтцї, а низше було тілько аґресту, винничок а дальше величавий сад — і гумна попівства.... Сам не знав, що з ним діє ся, при такім натовпі ріжнородних гадок і коли вернув вечером до дому і стрітив паню Модлишевску, що сидїла з дїтьми при вечері, не знав що відповісти, коли єго спитала, де так довго бавив. Перший раз в житю стратив апетит, а коли по вечери взяла єго панї за руку і завела до комнати господинї, в котрій звичайно мешкала підчас свого побуту в Пинчеві, ішов за нею як чоловік призначений на страченє.

— Пане Франуню — сказала весело — сїдайте но тут коло мене на канапі.... Не так далеко, близше, чейже я не з'їм вас; хочу з вами поговорити о важній справі, а не люблю говорити з далека.

Франко сїв і цїлий почервонів.

— Будете зі мною щирі? — спитала, усьміхаючи ся з тою принадою, якою звичайно підбивала урядників в повітї.

— Буду — відповів тихійше.

— Як з материю, як на сповіди?

— Так....

— Ну, памятайтеж, бо я на брехни зараз пізнаю ся, як би ви хотїли сказати неправду. А за неправду зумію покарати....

Франко лиш зітхнув і мороз перейшов по нїм, бо немов би єму хто сказав до уха, що то може іти о єго гроші зашиті в кишени, отже сягнув по них рукою і постановив собі сто разів зрехати, хоч би та панї не знати як погнївала ся.

— Скажіть же менї, що гадаєте з собою робити, як скінчите школу.

— Я, що маю робити? — повторив зачудований.

— Ну, ви, пан Францишок Підкова.

— Я, прошу панї добродїйки....

— Алеж хто так відзиває ся до женщини: прошу панї добродїйки.... То так як би я бачила вашого старого стрика Лаврентия. Відучіть ся тих добродїйок, я анї стара басуся анї монахиня з монастиря.

— Вступаю до семинариї на сьвященика.

— Ха, ха, ха — засьміяла ся на цїле горло дзвінким своїм сьміхом панї Модлишевска, плескаючи в долонї. — Ви на сьвященика! А то знамените!... З вас сьвященик, Боже праведний!

— Мати того бажає і стрик Лаврентий та й я вже давно...

— І ви, що і ви? — питає, споглядаючи з усьмішкою в єго очи. — Скажіть щиро, і ви?

Франко почервонів як ще нїколи, чув, що кров з чола входить єму вже у волосє, а в очах так якось потемнїло, немов би дивив ся крізь воду. Почав загикувати ся і крутити:

— То є, так — я мав намір.

— Ну, але надію ся, що ви єго покинули.... Де-ж такому хлопцеви без нїякого досьвіду, без званя, бо, бачу, що не маєте до того найменшої вдачі, засуджувати себе на примус цїлого житя.... Прошу вас, не говоріть менї о тім.... Я як раз гадала о чім иншім для вас. Маю зносини і тілько знакомостий.... Ви такі добрі для мого Адамка, я за него дуже вам вдячна. Справдї сиутить мене та вість.... Шкода вас!

І хороша вдовиця встала нагле з канапи і добувши з тютюнярки мале дамске циґаро, запалила єго при сьвічцї і зачала ходити по комнатї.

Франко сидїв на канапі як нїмий зі спущеною головою і не знав, що з ним діє ся.

— А то вам вигадали званє.

— Так постановив вуйко декан.

— То ви маєте вуйка сьвящеником? Те-

— **Сензацийне самоубийство.** Доносять з Відня, що др. Максим Ґумпльович, управляючий семинариєю для польского язика в тамошнім університеті, стрілив до себе з револьвера в самоубийчім намірі. Причиною мала бути нещастна любов.

— **Велика крадіж.** Касиєр шляхотского суду опікунчого в Петербурзі, Теофіль Пжиленский, украв з каси депозитової 147 тисяч рублів і утік. За придержане Пжиленского визначила петербурска поліция 4.000 рублів нагороди.

— **Віднайдені дорогоцінности.** Недавно — як ми доносили — зловлено у Львові Івана Весоловского, котрий допустив ся в Букарешті значної крадежи дорогоцінностий. Глядане дорогоцінностий, предприняте львівскою поліциєю, закінчило ся несподіваним успіхом. Именно доносять з Бережан, що в околици того міста викопано скринку, а в ній були всї украдені Весоловским дорогоцінности. Вартість їх доходить до 12 тисячів зр.

— **Найдовшу бороду** має без сумнїву один робітник гутничий в Ванденен над Рівієрою у Франциї. Уродив ся він в маю 1826 р., отже числить тепер 71 літ. Вже в чотирнайцятім роцї житя носив він бороду, довгу на 15 центиметрів. Борода росла з року на рік і нинї досягає зовсїм поважної довжини, бо 3 метрів і 32 центиметрів. Як сей чоловік іде на прохід, носить окрасу свого лиця під пахою, так, як старі римскі сенатори. В зимі обвиває собі нею шию місто шаля. Чоловік сей великий на 160 центиметрів, отже носить бороду два рази так довгу, як его особа.

— **Самоубийство.** Вчера рано в каменици, де містить ся каварня Добровольского у Львові при ул. Краківскій, кинув ся з другого поверха на подвіре ґеометер Юрий Сохоцкий. Найдено его о 5-ій годині рано в калужи крови. Стация ратункова забрала самоубийника до шпиталю, де він по короткім часї сконав.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 15 падолиста. На вчерашнім вічу селяньскім ухвалено резолюциї в справі угоди з Угорщиною, в справі орґанїзациї селяньства, реформи біржи збіжевої, податків і відшкодованя за поручений круг діланя.

Мадрид 15 падолиста. Повстанцї на Кубі висадили у воздух поїзд зелїзничий, при чім зґинуло 12 осіб а 27 єсть тяжко раненых.

Льондон 15 падолиста. До Times доносять з Ріо Жанейро (в Бразилії), що то там оголошено право воєнне і арештовано значне число послів і других осіб. Докази на то, що єсть якийсь заговір, збільшають ся.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістка.

— В посесию на 4 роки віддає ся: 40 морґів поля, з того 20 орного а 20 сїножатий разом, — в двох місцях; половину будинків т. є. хата і кухня, стодола або стайнї, все разом за 400 зр. річно. З повисшого господарства річний доход 600 зр. Близшу відомість можна засягнути в Уряді громадскім в Лоєві, почта Надвірна.

А. Вас. в Шерш.: 1) Політичні часописи оголошують всїлякі тягненя льосів, але звичайне лиш головні виграні, бо коли би хотїли оголошувати всї серий і числа витягнених льосів то немали би на то місця; треба би задруковувати цїлі сторони ґазет самими числами. Переважна часть читателів тратила би тогди на ґазеті, бо звістно, що далеко більше єсть таких що не мають льосів, як тих що мають. На то суть окремі ґазети: у Львові виходить два рази в місяць така ґазета Nadzieja (видає єї Авґуст Шеленберґ і Син, дім банковий і контора виміни, ул. Кароля Людвика ч. 1. Пренумерата 1 зр. 80 кр. на рік) а у Відни Merkur. Хто має льоси і цїнні папери, той нехай запренумерує собі таку ґазету, а довідає ся за кождий раз всего, чого ему потреба. Як би ми н. пр. хотїли подати всї ті витягнені льоси, за якими ви допитуєте а для докладної інформациї, ще й ті котрі витягнено вже давнїйше, але властителї їх не відобрали ще припавших їм гроший, то ми би мусїли задрукувати шість сторін нашої ґазети самими числами. — З Ваших льосів невитягнений анї один. — 2) О асиґнатах банку рустикального не можемо нїчого сказати, бо не знаємо. — **Г. Пок. в Л.:** 1) Передовсїм мусите бути на місци, коли хочете знайти якусь роботу. За Вас анї за Вами нїхто не буде шукати і не дасть вам готове. Яко правник можете знайти заняте у якого адвоката, або в якім урядї. Лекций треба перепитувати між товаришами, у професорів, в бюрах раєнь і т. п. — 2) Услівя принятя до Hochschule für Bodencultur: матура із шкіл середних. Іспити там, як взагалї всї іспити, легкі для того хто має здібности і учить ся, трудні для того хто слабих здібностий і неучить ся. О якімсь авансї по укінченю сеї академії як і взагалї всякої школи, нема й бесїди. Ви очевидно хотїли знати, до якої служби можна вступити по скінченю сеї академії і хиба як в тій службі авансує ся. Отже та академія має два відділи: рільний і лїсовий. По скінченю рільного відділу коли має ся практику і узискає ся диплом, можна стати управителем якоїсь маєтности. Для Галичанина, а специяльно Русина нема з сего відділу майже нїякого вигляду; не стає — як то кажуть — шкіра за виправу: треба богато і довго учити ся а нема де помістити ся, хиба що прийме ся службу звичайного економа або т. зв. у нас rządc-и. З відділу лїсового можна вступити до приватної або до державної служби лїсової — вигляди також не найлїпші. Треба мати або відбувати ще практику, єсть ся помічником лїсовим (Forst-Adiunct) і т. д.; можна також стати урядником при доменах. — **Як. Зв. в Підл. вел.:** З Ваших льосів не витягнений анї один. Льоси Базиліка продають тепер по 7 зр., купують по 6 зр. 70 кр.; сербскі табакові продають по 5 зр., купують по 4 зр.

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок анї карт кореспонденцийних до відповіди).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-європ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в неділї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[8]	9·01[4]	—	—

пер не дивую ся — відозвала ся стаючи напротив него. — На такий спосіб не маємо що говорити з собою, мої наміри можуть іти спати.

— А я справді доси над тим не думав.

— Абож ви не маєте своєї волї і дасте себе кому небудь за ніс водити? Славний був би з вас сьвященик. Як менї дїти малї, не можу здержати ся від сьміху, коли уявлю собі вас в довгій по кістки рясї, як ідете поважним кроком з червоною хусткою до носа в рукаві. Ей, пане Францишку, не жартуйте з своєю долею.

— Щож буду робити? — спитав нагле, трохи обиджений тою насьмішкою вдовиці.

— Так, то що иншого. Треба було від того зачинати — відозвала ся ласкаво панї Ева, сїдаючи на канапі. — Кажіть так, що не знаєте, що з собою робити, а врозумію. Слухайтеж, я вам щось предложу. Мій Адамко не дістане першої кляси....

— Я тому не винен, я працював.

— Я й не маю до вас жалю, противно, узнаю ваші добрі наміри і охоту та бажаю, щоби ви дальше его учили, але вже у мене, на селї.... Слухайте, не треба нетерпеливити ся.... маю другого хлопця, що також не потребує науки, спробуйте один рік. Семинария не утїкне, а за той час розглянете ся між людьми і я певна, що покинете свої наміри, стати сьвящеником.... Пане Францишку, вірте менї, родинне житє таке гарне, а ви маєте тілько прикмет, що можуть инших зробити щасливими. — Ну, ну, не гнївайте ся, бо я знаю ся на тім і знаю, о чім молоді гадають.... Дам вам пятьсот золотих річно.... А відтак побачимо.... За той рік пізнаємо ся близше, я маю такі знакомости.... Не знати, що кому суджене.

Вдова перестала говорити, дожидаючи відповіди пана Францишка, але він нахмурив чоло і мовчав. Що там в его души діяло ся — тяжко відгадати, то лише знаю, що слова пять сот золотих вбились ему відразу в голову. Мав би вже разом тисяч триста, а то сума.... В мінуті обчислив, що міг би видати на себе, а що ему лишить ся і який процент принесе....

— Ну якже? — питає его панї по хвили, беручи в делїкатні долонї его досить шерстку руку, та гласкаючи єї поволи, запускає свій зір в задумані очи хлопця.... Чверть річно з гори!

— Піврічно прошу панї — инакше нї, лиш піврічно — відповідає не дивлячись на неї.

Усьміхнула ся легко і ударяючи рукою в его руку — сказала голоснїйше:

— То згода?

— Згода! — повторив Франко, а рівночасно прийшла ему на гадку не знати звідки знана пословиця: „у вдови хлїб готовий“.

А ті слова мусїли бути вислїдом якихсь глубших і дальших плянів нашого честного спекулянта, бо зачив вже иншим оком споглядати на панює Еву і розбирати всї єї слова, які лише що висказала о близшім пізнаню, о тім, що кому суджене і о услівях, які він має до ущасливленя инших. Не знав близше маєткових відносин вдови, але єї вигляди промавляли за тим, що она заможна, тому і напрям его гадок о білім попівстві в місточку, о канарках в мосяжній клїтї і тих доходах з парохії перемінив ся нагле на становище дїдича, на повів і конї, на повні стодоли пшеницї, футро з медведїв і множество срібних рублів, котрі купець Арон платив нераз в тій станциї панї Еві за збіже.... О любві, приємностях родинного житя, анї не погадав; жадоба гроша то всьо пригнїтала, а навіть принадна стать вдови, споглядаючої на него з усьмішкою, видалась ему в тій хвили конечним злом, чим невідлучним від повозу, немов клямкою від дверців, без котрої тяжко дістати ся до середини.

(Дальше буде.)

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.